

Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL II.

Pokračování.

As za půl hodiny, jakmile byl Holmer usnul, otevřely se velmi opatrně dveře a jimi vplížila se dovnitř Fanny. Jemnými kroky připlížila se k posteli, vstříkla tučnou pod peřinou a vytáhla velký klíč, který zastrčila do své kapsy, načež zmizela stejně lehce z pokoje.

Na rohu chodby očekávali ji dva čeledínové, o nichž byla Fanny přesvědčena, že jsou jí oddáni a že může spoléhat nejen na jejich mlčenlivost, nýbrž i na jakoukoliv pomyslnou námahu, kterou bude na nich žádati.

Držíc lucernu v ruce, šla v čele před nimi po schodech na půdu, a když byla otevřena dvéře na půdu a vpusťla tam nejprve čeledína, vydala klíč a zastrčila za sebou dveře.

"Kde je to Berndt... pod prvním, druhým, třetím prknem?" "Pod všemi třemi, slečno! Pán ještě nikdy nepřevlézl domů tolik zbožím."

"Dobře! Připravte nástroje... ty Berndt, zůstaň u prostředního a ty Svenc, chop se dolního!" Čeledínové vydali nože a dišty.

A Fanny, na jejímž obličejích strach po otcovu jistotu úplně odstranil stopy neklidu, který ještě před nedávnem udržoval její nitro v napětí, stála nyní skloněná nad prostředním oddělením, odhlučujícím obě přehrády a otáčela lucernou hnad k té, hnad k oné straně.

Když spáry v klaně podlaží byly zbytně obvyklé vyplněny a první prkno bylo vyloveno, postupovala práce u ostatních lehceji a nyní objevoval se několik prostorných skříní. Z nich byl vydáván jeden balík za druhým a Fanny, která je počítala a zaznamenávala, pozorovala z jejich tvaru a lehkosti, že obsahují zboží mnohem drahocennější než jindy.

"Kde je ta přehráda?" ptala se. Čeledínové obrátili se k jiné části půdy, kdež byla zahájena tatáž práce. A brzo měla Fanny nemanželskou příčinu k údivu, když spatřila spoustu balíčků drahocenně turecké přize, hromadící se u jejich nohou.

Fanny zachvěla se před smloštělými otcovu. Když byla nebezpečná místnost zase uvedena do pořádku, zeptala se: "Je člun přichystán?" "Je, slečno."

"Dobře... Zůstaň zde Joie, Berndt, Sven zatím přinese ostatní pytle! Vino a kognak budeme nuceni zanechat zde... Venku silně hřívá, nemůžeme natáhnout plachty."

"Budeme, slečno, veslovat... tot' jistější!" Když byl poslední pytel vložen do člunu, vplížila se Fanny zase zcela tiše do otcovy pokoje a tam uložila klíč na obvyklé místo.

Nyní spěchala do své komůrky, ale vyláza z ní brzy obledla do přiléhajícího kožásku, malých kožšinových střívků s podobnou čepicí na zakrytých vlasech.

Když člun odrazil, byla miha tak silná, že měsíc, ačkoliv měl svítit, nemohl vykonávat svůj úkol. A ještě bylo daleko od toho, aby bouře vstříbila svůj poslední věr.

Za podobných chloustivých okolností neřídila Fanny nikdy kormidlo. Ale nyní ztajíví svůj neklid, odpověděla na Berndtův návrh, aby vzbudila Niklase, jenž by mohl řídit kormidlo, že by něco takového bylo velmi neopatrno, poněvadž, jak ví, na Niklase se zcela spoléhat nemůže.

"K vám, hoši," připojila lichotným hlasem, "mám však úplnou důvěru, a myslím, že nesedím dnes poprvé na tomto místě."

Berndt a Sven přisvědčili souhlasně, načež naplivali si do dlaní a chopili se vesel.

Na velkých vlnách předním větrem vzdouvaných kolébal se člun po fjordu.

Z delší a bližší vzdálenosti se zdálo, že ať jim dunějí lámající se vlny. Brzy vyhoupl se okraj měsíce, aby podporoval snahu zmúžlit mladé ženy. Jízda pokračovala divoce, ale přece beze všeho nebezpečí.

"Přála bych si, aby tak na Vestrova byli o náš největší, pak by hned rozžali světlo a postavili je do okna!" pronesla k čilým pomocníkům, kteří se namáhali, se jim slyšeti.

že už nemáme daleko, neboť cítím únavu v celém těle!" "Nu, bouře není tak hrozná," mluvil Berndt, "avšak máte jest čertovské!"

Fanny se vzpříbila, aby při novém zamknutí měsíčního světla pohledla směrem k Vestrovu. Ale najednou proběhl jí mráz, kterého příčinou nebyl bouřný vítr, a pronesla se silným bušením srdce: "Hoši, nyní je dobrá rada dráhá: nezbyvá nám mnoho času voliti — celni yachta kotví v závětví za výběžkem Vestrova!"

"I, ke všem časům, snad ne!" pronesl Berndt... "Co tohle znamená?"

"Zrovna, co jsem hned s počátkem tušila: nechal otce předběhnout při návratu, a když ho byl minul, tvrdil se, že mluví v jiný směr, a najednou pak otočil se, aby ráno ve vhodnou chvíli započal své jednání."

"Prokletý havran... Ale vždyť drží s naším pánem, slečno?" "Ať už drží nebo ne, zkrátka kotví tam a překážá nám v cestě. Bylo by pošetilostí čekat zakotvení snad na protější straně, neboť Ture Gran nikdy nespí jinak, než pouze jedním okem."

"Jednat' správně, neboť má velmi mnoho nepřátel! Nu, a co chcete nyní, slečno, podniknout?" "Do Grafveru je příliš daleko. Také bych nerada vydala Karola v nebezpečí."

"A vír řítí zrovna proti nám!" poznamenal Sven. "Dám se vrátit také nemůžeme," pokračovala Fanny. "Ale vím o místě, které by bylo velmi vhodné, kdyby nebylo tak blízko Strandu: je to sluje na Mossholm."

"Ještě tam!" řekl Berndt... "Právě že Mossholm leží blízko u Strandu, mám za to, že pan Ture nevzpomene naň, neboť líška nepase nikdy po slepicích, které jsou jí nejbližší. Co říkáš, Svenc?"

"Povídám, že si musíme, k času, pospíšet, ať už je to kamkoliv, a sluje na Mossholmu je v naší tísní nejlepší skříně!"

"Tak souhlasíme!" Avšak viny a člun při otáčení nesouhlasily. A jen pomocí vážné a těžké námahy dopluly k ostrovu. Na štěstí byla sluje dosti prostranná, že se pytle pohodlně vešly do její nejzadnější prohlubně, na niž bylo pak povoleno několik větších kaménků.

Když přirazili k Strandu, běžela Fanny s lehkým srdcem po dlouhém můstku, a když pomocníci uvázali člun a přišli za ní, dala jim velmi štědré pohostění a zpropínala.

A teprve nyní odbývala Fanny do svého pokojíku, kdež odložila námořnický kostým rychle ulehla na postel.

Opět navštívily ji černé sny. Viděla Georga vysazeného veškerému nebezpečí. A když se později dověděla, které noci Elvira Kornelie přišla k úrazu, poznávala zřejmě ona těsná pouta, jimiž sen nebo tušení spojuje blízké spřízněné duše.

XXIV. Bylo asi deset hodin následujícího dne dopoledne. Patron Holmer pojedl s chutí dobrou snídaní a snál se bláhovým strachem děčinným uplynulé noci a chtěl právě dopisat jedno z psaní, které se nedostalo do rukou Fanniných, když tu sluha ze skladiště vstříčil hlavu do dveří a oznamoval, že celni yachta se blíží.

Při této zprávě vypadlo péro z ruky Holmerovy. "Celni yachta?" pronesl zděšeně. "Pan Gran chce mně vykonat návštěvu v raní době — teklí slečno, aby okamžitě chystala dobrou snídaní a pines sem dvě láhve starého ma-deira!"

Fanny objevila se již ve dveřích. "Vidíš, otče?" "Nu, a co na tom?" odpověděl Holmer, projevuje na tváři jistotu, které v tomto okamžiku rozhodně neměl. "Jen ať je snídáno již na stole, když on sem vstoupí!"

"Myslíš, otče, že víno a koňak ujdou jeho pozornosti?" "Sádná, snídaní!"

Po čtvrt hodině kotvila již celni yachta u můstku. Vzešení poručka Grana, když krážel po dvoře, mělo takový náter čílosti, že kdyby byl patron Holmer viděl v tomto okamžiku svého hosta, byl by se cítil při prvním pohlednutí do jeho očí okamžitě proměněna v zájce.

Než pan Ture zaklepal na dveře komptoiru, přijal jeho obličej

znova svůj obvyklý, lichotivý výraz. Proslil o prominutí, že se dos avil tak časně ráno, ale poněvadž yachta byla celou noc na Šňahané, myslil prý, že by si mohl nyní na Stranda trochu odpčinout.

Tím byl strach Holmerův znova uváženo. Dvo sedli oba pánové spokojeně u prsteného stolu. Yachtový poručík pochutnával si na hodlaní a usměšuje občas Fanny nějakou zvláštností pochvalu, hovořil s hostilem při sklenici starého ma-deira.

Fanny, vylučivši se na práci v domácnosti, vzdála se brzo od nich. Když pánové osaměli a stali se důvěrnějšími následkem živosti, které jim sklenice dodávala, pronesl Gran, rychle přerušuje předcházející rozmluvu: "Nejmilejší pane Holmer, nejednám správně, nechávám čas ujít a netěže z něho! Jsem přesvědčen, že jste, pane Holmer, při našem velmí přátelském poměru dávno již tušil, v kterou stranu mě nejohrovnější přání směřuje. Miluji Fanny již od onoho dne, kdy mne sem uvedl můj neobčasný strýc. Jej city, jak soudím, nebyly mně nakloněny, avšak snad mohu z laskavosti, již jste vy, její otec, mně prokazoval, odvozovat alespoň naději, že moje žádost o ruku její nebude přijata nepřiznivě."

"Můj Bože, ne!" zvolal Holmer stědivě červenaje a bledoa (nyní velmi dobře nahležel, že se přece jen octne v obědci buď tu neb tam). "Ne, nikdy jsem se nevzpřel vašemu přání, pane poručku. Na svou čest a svědomí nikdy. Neboť lástivá partie by rozhodně znamenala pro nás největší škodu."

Po tolikrát přátelském ujiřování doufal pan poručík, že bude moci ještě dnes jmenovati Fanny svou nevěstou.

"Ano... rozumím se... pokud jen... inu zkrátka, milý pane, s tím děvčetem je těžko jednat... ani ona své odpovídá. Víte asi, pane poručku, co mním: není se mně menšího ohně, který by nevydával kouř."

"Tak jest — a tento kouř padl mně mnohdy do obličje. Avšak co jsem po ta dlouhá léta a důvěrou a trpělivostí vyčkával svůj osud, neprozoroval jsem, že by se druhá záležitost nějak skoncovala a proto je nyní tady na mně, bych zkusil své štěstí."

"Zajisté, můj drábý pane poručku!" odvětil patron Holmer, duse se ve své srdce úzkosti nekliedem. "Ale co pak uděláme, když holka odpoví, že ne?"

"Budeme muset najít jiný prostředek, abychom jí přiměli, by nám dala své ano," pronesl ochazeč drázně.

"Kdo to však dovede?" "Nevíš-li si ona příliš dobrého otce?"

"Ovšem, ona mne má ráda, má dráhá Fanny — zajisté, že mne má ráda!"

"Pak, myslím, najdeme už snadno nějaký prostředek, abychom na ni účinkovali. Kdybyste na př. řekl, pane Holmer, dávám pouze příklad... že víte, že hodlám zde učiniti domovní prohlídku právě ve chvíli, kdy všech ten drahocenných náklad, který sem byl v noci vpašován, byl by beze sporu okamžitě zabaven."

Holmer trásl se jako v zimnici od hlavy k patě. Starý Peter Gran byl nejednou při domovní prohlídce poven, avšak Tura nebyl by mohl, jak celý okolo tvrdilo, ani sám rarsch osálit.

Je také možno, že si Ture odkoupil od některých méně věrných sluhových zpráv o tajných domáckých skříních.

"Pane poručku," řekl Holmer, odkládaje sklenici, "tohle byl ošklivý žert — nebyl jsem naň připraven!"

"Jen se nerozčilujte, můj milý patron! Jak jsem nedávno měl čest vám sdělit, je to pouze předpoklad. Nemohu přece jinak jednat, když vše dávám panstvu rozhodnout: stačí souhlas slečny Fanny a odjede klidně tam, odkud jsem přišel."

"Nuže ještě jednou: což v případě tom, kdybych ji nemohl přinutit, by dala svůj souhlas?" od dychoval ztěžka Holmer.

"V tom případě, kterýž si přeji pro naše staré přátelství a pro budoucí vše obchody, pane patron, aby se nestal, vidím se nucena proměnit náš malý žert ve vážnost! A jestli jednou přijdeme v sílu do křížku, pak nebude lze více se spřátelit. Odpuště mně tentokrát, pane patron, že jsem-li otevřen, nevidím, že jest toho zapotřebí, avšak zároveň vás prosím, abyste byl přesvědčen, že taková změna způsobí mně největší zármutek, neboť je skličující vidět muže váženého a moha říci zavedeného všemi kupy, najednou klesat se své značné výše do malé prostřednosti sotva. Poznáte snad

pane patron, že nepřeceňuji náš sledky." Holmer seděl úplně skříčen. "Neztrácejme prozatím ještě důvěry, můj nejmilejší pane poručku!" vykřikoval. "Učím vše, co je v mé moci, neboť nežádám nikoho, koho bych se více bál mít za nepřtele."

"To si také myslím... A ještě něco! Následkem své nesmírné nevšímavosti, jakou jsem vždy jevil k vašemu podlouductví, vzbudil jsem si nepřítel na mnohých místech, že nedovedu ani spočítat počet svých nepřátel. Budou-li naše styky přerušeny, uznáte, pane patron, že, abych si zase obnovil ztracenou důvěru a massy lidu, budu nucen pšnějí dokazovat, že soukromé zájmy všechny pomínu."

"Oj, oj!" oddechoval patron. "Kdybych byl takového zčeo očekával, nebyl bych..."

"...přijal na leč takové drabé zboží pro jiného, za kterého konečně budu nucen nésti sám po kutu a vinu!" vpadl do řeči pan Ture posměšle.

Holmer vyvalil údivem oči. "Nemáme zbytečně čas, nejmilejší patron! Jděte a promluve se slečnou Fanny a podři-li se vám získati jejího souhlasu, pak, ačkoliv moji pomocníci již něco tuší, budou nicméně nejen nuy, nýbrž i později oklamáni."

S těžkým srdcem odebral se Holmer do pokoje své dcery. Fanny stála, čekajíc uprostřed pokoje.

"Nemusíš, otče, zmiňovat se ani sloven: i když jsem neuhodla všechno již dříve, mohu to nyní čísti v tvém obličej." "Tím lépe pro mne, milé dítě! Když to tedy víš, nemusíme o té záležitosti dlouho hovořit. Jest skutečně pevným úmyslem yachtového poručka, nedostane-li od tebe "ano", vykonat okamžitě prohlídku, a obávám se, že mě sčkře mně tak snadno neujdou."

"Obávám se též, otče! Avšak nemůžeme si jinak pomoci, a nezbývá nám, nežli strčit klíč do dveří."

"Ztratila jsi už úplně rozum — nekeří jsem ti věra, že kdyby se nám všechno zabavilo a já dostal pokutu, nestačila by na ni ani polovice mého jmění! Odvážil jsem se bohužel k nepředložení spekulaci s jiným kupcem, bohatem: — Balíky obsahují drahocenné hedvábné a nábytkové látky, právě zhably, tureckou přizí a podobné zboží. Budu nešťasten: nejen že ztratím velkou část svého jmění, nýbrž zřítí yachtového poručka bude příčinou, že se už později nepovzuenu. Budu zase jen nešťastným kramářem a snad naposled budu nucen obliásit úpadek!"

"Ale nicméně nezbyvá nám, než připustit domovní prohlídku, i kdybychom měli ztratit tím vše, co máme," tekla Fanny pevným hlasem. "Neboť jest tato ztráta lepší, než abych již tím ztratila svou budoucnost. Pokládám své štěstí za příliš drahocenné, otče, než abych je kládla na vážky s penězi: ... vezmu si rozhodně nikdy Ture Grana!"

"Ty tedy chceš vidět svého otce zničeno?" "Nemůžu přece, otče, pokřdat se za zničená tím, žeš byl postižen větší ztrátou! Budeme nuceni zkrátka začít znova a s menšími obchody!"

"S obchody, když ztratíme úvěr? Fanny, milé dítě, musíš si lépe rozmyslet, cos nyní chytavé a nerozvážné chtěla rozhodnout! Tato pohroma bude děsné účinkovat na můj rozum, a můžeš mně ty, která jsi mně vždycky viděla plnit ve nejmenším přání, nyní tak nepřirozeně a chladně odmítnout první prosbu, kterou k tobě mám já, tvůj otec?"

"Mohu, neboť vím, že moje blaženost je tobě, otče, dražší než všechen majetek, a že vše, čeho získáš shovívavostí yachtového poručka, nenahradí ti nikdy v budoucnu svou vinu, žeš byl příčinou mého neštěstí!"

"Je tedy odmítnutí tvým posledním slovem?" "Musí být a ujiřuji tě, otče, před Bohem, že se v té věci už jinak nerozhodnu! A nyní tváre se co neklidněji, nesmíme mu dopřát převahu, aby nás viděl slabými a polekanými."

Ve zlostné náladě opustil Holmer pokoj.

Když znova vstoupil k yachtovému poručkovi, nemusel se tento ptát, jak poselství dopadlo.

"Ona je, jak vidím, neoblomná!" A třebas měl Ture Gran velké sebevědomí, přece mu nenapadlo osobně zkusit své štěstí, neboť byl několikrátou zkušeností přesvědčen o Fannině odporu, než aby se domníval, že se mu to podaří, když ona nyní dala raději jmenot otcovu v záruku, než aby souhlasila s jeho ucházením se.

"Myslíte, pane Holmer, že ona už nemění své smýšlení?"

"Nikdy, jakmile se byla jednou vyslovila — a až jsem její otec, mám nicméně k ní zvláštní úctu." "Nuže dobře... tak přistupme k činu, pane patron!"

A v nejbližším okamžiku přeměnil se lichotivý nápadník, podlizavý přítel v rázného úředníka a změna tato stala se tak rychle, že patron Holmer ani nepozoroval, jak jedna škrabčeka zmizela a druhá byla nasazena.

Yachtový poručík odešel rychle k můstku a zavolal na své zřízence, načež ve jménu koruny a krále, majestátu křídla všechny klíče, poněvadž prý je patron Holmer v předčertění, že přechovával ve svém domě palovaně zboží.

Zmúžlost Holmerova tak poklesla, že nejen jeho ruka, nýbrž celé tělo sebou chvělo, když mu podával klíče.

Na výzvěny yachtového poručka šel spolu s ním do plimořského skladiště a sklepů, které onen chtěl první navštívit.

Ve skladišti byla objevena pod spoustou táklův, piachet a starého haraburdí dvířka vedoucí do menší místnosti, vydlabané ve skále, na niž skladiště stálo, a v očí Ture Granových vzplanul ohnivý žár, když poručel svým chlapíkům, aby odtažili vynesli naslezený sad.

Po té byly sklepy předmětem jejího prohlídky yachtového poručka.

Jeho snaha však nebyla korunována příliš rychlým úspěchem: teprve po dlouhé době viděl Holmer za srdcovcových vnitřních zdvoch, jak i sud s vínem jest opatřován nejen jeho pečeti, nýbrž i zabavitelovou.

Jako zrcený abozák následoval ho nyní na půdu.

Ale najednou pocítil zvláštní odlehčení, pozoruje zůstov a zklamano naději rýsovat se na obličej Granově, když tento ne nápeř na pádě nic podezřelého, a nepovšiml si zařízení falešné podlahy.

"Jen když nepřijdeš na to zboží," pomyslal si už patron, "tak si ke všem kořím odjed's tím ostatním... tu trochu ještě vydrám!"

Právě, když už poněkud se vzmužil, prohlézl yachtový poručík spáry mezi prky a najednou se mu podařilo jedno prkno uvolnit — a tím bylo dáno rázem vale jak nespokojenosti Granově tak i nově se probouzející odvaze Holmerově: naděje onoho stoupala tak rychle jako tohoto klesala, neboť nyní též slídící poručkovi vyznamenali se svým větvením a vyčernali na druhém konce místnosti, v níž se dosud píje leží, byl Holmer pevně přesvědčen.

A těžko lze popsat vzájemné překvapení jak Holmerovo tak i Granovo, když Gran, odhaliv všechny prostory, nenalel v nich ani zbla.

"Pekelná... prokletá lstivost!" zvolal yachtový poručík a odkopával uvolněná prkna na pravo a na levo. "Ale pokejte, pokejte, nenechám nejmenšího místečka v domě, ani ložnice slečny, ba ani její vlastní postele bez prohlídky!"

A zůvěřil se po schodech dolů následován svými pomocníky.

"Tohle nechápu!" pravil v duchu Holmer, mns si spokojeně ruce. "Tot' jistě Fanny, ubohé děvče, zachránila zboží přes mou prokletou umělost... Ale, můj Bože, kam je asi odstranila? Snad část do svého pokojíku, o němž se domnívala, že ho ten pes ze zdořivosti ušetří! — ano hezky ušetří!"

A seš stál, vrávoral Holmer do pokojíka dceřiny, odkud slyšel dosti hlasitý hovor.

Fanny, úplně nepřipravená na tento vpád, nechtěla se podrobit úmyslu poručkovi.

Byla však nicméně nucena povolit, neboť nyní vykonával Ture Gran svůj úřední úkol a její odpor ho jen posílil v jeho domněnce, že snad tam najde uloženo nejdražší zboží.

Pazen touto nadějí a s celou touhou pomstít se Faany, hnál se ku předu způsobem dokazujícím, že vzdělání a jemnost, kterou v celku na sobě projevoval, není ničím jiným, než hrubým náterem na smýšlení v zásadě dosti surovém, a to dokazoval ve velké míře, když i zde poznal, že jest ve své naději zklamán...

Pamětihodná prohlídka byla posleze a konce. A divoká pomstychtivost planoucí z očí yachtového poručka, když opouštěl Strand, přesvědčily otce i dceru machem lépe než nezdolivý pokus, že nyní mají nepřtele, který použije všech prostředků, aby jim dal pocíť ná sledky tohoto dne.

Priznávali bud.

IT'S COOL IN COLORADO.
\$15 Colorado and Return
JUNE 22 to 24
JULY 1 to 13
AUGUST 10 to 23 24 30 31
SEPTEMBER 1 to 10
RETURN LIMIT OCT 31
Burlington Route
1502 FARNAM STREET

NEBRASKA CYCLE CO.

Velký výprodej síčích strojů.

Právě jsme obdrželi Zeleničářův náklad WHEELER & WILSON BALL BEARING síčích strojů a nemáme místa, kam bychom je složili — proto prodáváme během tohoto týdne 100 síčích strojů.

V těchto zahrnutý jsou síčič stroje všech soustav vyráběných a to za ceny, v Omaze dosud neobvyklé.

Zamýšlíte-li si koupiti síčič stroj, neopomeňte nás navštívit.

Budešne prodávati zastřehnuté moderní "Viroo brand" síčič stroje	\$15.00	snadnější roby	\$3.00
"Bax top" síčič stroje s drubými ruzky, je-li on drahší než ostatní síčič stroje	\$3.00	Právě obdrželi síčič stroje, jež jsou drahší než ostatní síčič stroje, jež jsou drahší než ostatní síčič stroje, jež jsou drahší než ostatní síčič stroje	\$2.00

Pronajímáme síčič stroje za 75 ct. na týden. Opravujeme a prodáváme jednotlivé části ku každému síčičmu stroji vyráběnému. Využíváme zdarma štít na stroji každý čtvrtěk a sobotu.

NEBRASKA CYCLE CO., GEO. MICHEL, Hlavní. Roh 15. a Harney ul., 334 Broadway, Council Bluffs, Iowa. 612 sev. 24 ul. South Omaha, Neb.

STORZ BREWING COMPANY

—VYRÁBÍ—

v sudech i lahvičích a po celém západě rozesytá výtečný ležák.

A. N. Trick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři LIHOVIN A LIKERŮ.

Nástupel Grany: L. Kirsch Sr., Frisk a rebeta. 1001 Farna. ul., Omaha. Tel. 544.

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vari nejlepší druh ležáku. Čistota a čistota bledá v soudkách a v lahvičích. Vyrovná se každému a žádně ho nepřetečí.

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost. Veliká pečlivost a obchodní opatrnost.

NAŠE SNAHA: Uspokojit obecenstvo. NAŠE ODMĚNA: Stále se zvláštní obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Starí a spolehliví sládci.

—Vaří a lahviují výborné pivo.—

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliší si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlivé a jako řízná a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá nebo nečistá. Není to laciné pivo v nížádacím amalu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteří je jednou ochutnali, stali se ládnými našimi zákazníky.

Dodává se v bedách a sice v lahvičích kvartových nebo pátových. Objednajte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JAYNE BREWING CO., VARI A LAHVIJÍ VÝBORNÉ PIVO, SOUTH OMAHA, NEB.

